

TÜRELEM.

A költő, a példátlan, régi, nagy
 Megbélyegzett Téged s megátkozott,
 Állatok erényének hirdetett,
 Robbanó lelke teljes erejével
 Utált és megvetett.
 S nem is csillagot-söprő mozdulattal,
 (Hisz láthatatlan karja éig ért!)
 Csak egy rúgással,
 Ahogy oktalan állatot szokás —
 A sulba, messze — elrugott magától.

Nekem Te mindenem vagy, Türelem:
 Szeliden fénylő álló-csillagom,
 Rám mosolyogsz és engem mosolyogtatsz.
 És Te vagy népemnek is mindene,
 Kit minden égi vándor elhagyott.
 Mi lenne, ha egy tébolyodott percben
 Nekem is éig érne a karom,
 S magam egéről és népem egéről
 Lesöpörnélek örült mozdulattal:
 Türelem, szelid álló-csillagom?

Utánad mi maradna?

Reményik Sándor.

ÁPRILIS.

Egészen zsenge lomb hajlott az útra itt az áprilisi kertben,
 Én pity pangok között a friss fűvön elnyúlt testtel napon hevertem.
 Még pára szállt a szilvafák között, az elvékonyuló kékes ágon
 Pufók virágok színesedtek, s harmat száradt a kis szziromszoknyákon.
 Avart gyújtott a szomszéd, s szállt a füst fanyar, szőkén kígyózó cstkja,
 Messze, mint kék csipkeszegély, a Bükk intett az ég szélére írva.

Lankadtan alvó két kezem sugárba mártottam szétnyitva lassan,
 S néztem, amint sápadt húsán az élő fény zengő pirosa harsan.
 A barna ághegyek felett feszült a Nap kibontott hárfahúrja,
 S fénybe kábult testemen át bűgött az ébresztő jel: alleluja!

M. Juhász Margit.